

Lukas 2: Jezus groeit op.

Orde van dienst:

Welkom

Opwekking 640 – zegengroet

Opwekking 520 Wees mijn verlangen.

Wet: tien woorden en Spreuken 3: 1-7

Gebed

Doop: uitleg

Zingen: Nieuw Liedboek 347

Vragen ouders.

Kinderen op podium: doopvont.

Doop van Hugo

Zingen: “Heer, wijs mij uw weg” - Sela

Geschenken

Gebed

Inleiding: “Het kind groeide op....”. (Lukas 2: 40)

Zingen: Psalm 119: 14 en 37

Lezen: Lukas 2: 41-52

Preek

Nieuw liedboek 413 Grote God wij loven u

Gebed

Collecten – Luisteren: Matt Maher – Lord I need you

Nieuw liedboek 416 Ga met God en hij zal met je zijn.

Zegen.

Inleiding: Illustratie.

Jozef en Maria waren al eerder in de tempel. Toen was Jezus 40 dagen oud. Een baby nog. Ze waren toen in de tempel om hun kleine Jezus rein te laten verklaren. Iedere eerstgeboren zoon moest in de tempel worden gebracht. Aan de HERE gewijd. Een offer gebracht. Dit had nog te maken met de bevrijding uit Egypte. Met de tiende plaag. Met het sterven van de eerstgeboren jongentjes van de Egyptenaren.

Als Jozef en Maria daar op het tempelplein lopen komen ze ook twee profeten tegen. Twee getuigen die over Jezus profeteren. Simeon en Hanna.

Dit gedeelte sluit Lukas af met de woorden: “Toen ze alles overeenkomstig de wet van de HEER gedaan hadden, keerden ze terug naar Galilea, naar hun woonplaats Nazareth. Het kind groeide op, werd sterk en was begiftigd met wijsheid; Gods genade ruste op hem”.

En dan volgt als illustratie de geschiedenis over Jezus, die opnieuw in de tempel is. Hij is dan 12 jaar oud. In gesprek met de Schriftgeleerden.

Preek:

Jezus vinden. Dat is moeilijker dan je denkt.

Ook veel verrassender.

Soms kun je denken, dat je Jezus wel kent. Je kent veel verhalen uit de Bijbel en dus denk je dat je het allemaal wel weet. Het verhaal over de geboorte in Bethlehem en de kruisdood in Jeruzalem heb je al zo vaak gehoord. Je leunt achterover en je vindt er wat van.

Soms kun je denken, dat je het wel nooit zult weten. Is de Bijbel wel betrouwbaar? Verhalen van mensen, die gewoon willen dat het allemaal waar is? Gewoon wensen dat Jezus is opgestaan. Nooit

zul je zeker weten wie die Jezus nu eigenlijk was. Je leunt achterover en je legt je geloof weg tussen de kinderbijbels van vroeger. Bidden doe je al langer niet meer.

De echte Jezus is moeilijker te vinden dan je dacht.

In de geschiedenis over de zoektocht van Jozef en Maria klinken steeds de woorden zoeken en vinden. Ze zoeken zelfs drie dagen. Drie dagen! Terwijl Jeruzalem in die tijd nog helemaal niet zo groot was.

De laatste plaats waar ze zoeken is de plek waar ze Jezus als eerste hadden kunnen vinden.

Zou dat ook bij ons niet kunnen: dat je Jezus niet zoekt op de plek waar je als eerste had moeten zoeken om hem te kunnen vinden?

Of misschien moet je jezelf een andere vraag stellen: "Wil ik hem wel vinden?".

Lukas vertelt ons deze geschiedenis.

Hij was niet één van de twaalf discipelen. Hij is later tot geloof gekomen. Is enige jaren met Paulus meegegaan op zijn zendingsreizen. Als Paulus' persoonlijke arts.

Op die reizen leerde hij ook een Griekse, hooggeplaatste man kennen: Theophilus.

Deze Theofilus had waarschijnlijk het evangelie over Jezus al wel gehoord. Dacht erover na. Vroeg zich af of het allemaal wel waar was. Zocht naar zekerheid. En toen is Lukas nog eens alles heel goed gaan onderzoeken. Is het allemaal wel waar? Is het evangelie betrouwbaar? Is Jezus nu echt de zoon van God? Is Hij echt opgestaan? Heeft Hij al die wonderen wel echt gedaan? Is het wel waar?

En toen is Lukas op zoek gegaan.

Je ziet hem langsgaan bij de ooggetuigen. Bij Zacharias en Elizabeth. Bij allerlei leerlingen. En in je gedachten zie je Lukas ook bij Maria zitten. Mara was overal bij geweest. Ze had zoveel bewaard in haar hart. De engel, de nacht van de geboorte, de magiërs met hun geschenken. Veel wonderen. Ze had bij het kruis gestaan. Bij het lege graf. Je hoort Lukas vragen: 'Vertel eens Maria. Hoe is dat toen gegaan met die zwangerschap? Met die engel? De geboorte? Wat voor kind was Jezus eigenlijk? Was hij toen al anders dan andere kinderen? Deed hij als kind ook al wonderen?'.

Zo is dat vaak met mensen.

Bij een groot man hoorde in die dagen sterke verhalen uit de jeugd. Zoals bijvoorbeeld bij Messi. De voetballer bij Barcelona. Je kunt nu filmpjes over Messi zien op Youtube. Ook filmpjes toen hij nog een kind was. Een jongetje van tien. Die filmpjes willen zeggen: 'Je kon toen al zien, dat het een bijzondere voetballer zou worden'. In de dagen van Jezus werden er allerlei verhalen verteld over de sterke Griekse held Hercules. Het verhaal ging ten, dat hij al in de wieg twee slangen met blote handen wurgde.

Ook over Jezus deden allerlei verhalen de ronde. Sterke staaltjes. In allerlei apocriefe, verdachte evangeliën.

Bijvoorbeeld: Jezus was als klein jongetje aan het werk bij zijn vader Jozef. Die was timmerman. Hij mocht het zaagsel bij elkaar veggen en leerde hoe je een spijker in een plank sloeg. Op een dag zaagt Jozef een plank af, maar hij vergist zich: hij zaagt een te groot stuk af. Jozef baalt, want de plank is nu waardeloos en hout is duur. Jezus ziet het en wat doet hij: hij trekt aan de plank en de plank groeit en groeit totdat de lengte wel goed is. Zo'n verhaal.

Of dit: Jezus is met zijn vriendjes aan het spelen met water en klei bij een rivier. Ze maken bootjes van klei en vogeltjes. Jezus maakt een duifje van klei. Maar hij maakt het levend en laat het wegvliegen.

Dat soort verhalen vertelden mensen graag. Mensen houden van wonderen. Van sensatie.

Maar Maria weet eigenlijk niets bijzonders. Jezus was als alle andere kinderen. Geen bijzondere wonderen. Het was een gewoon kind. Speelde in de straten. Hielp zijn vader. Ging in bad met zijn broertjes. Nee, niet zoveel bijzonders. Maar als Lukas doorvraagt, dan weet Maria toch nog iets heel bijzonders over Jezus: Jezus wist veel van de Bijbel. Las daar vaak uit.

En dan vertelt zij de geschiedenis over Jezus in de tempel.

Het klinkt eerst allemaal heel vredig. Feestelijk.

Samen met andere pelgrims trekken Jozef en Maria naar Jeruzalem. Om het grote feest mee te vieren in de stad van David. Het Pesachfeest. Het feest van de bevrijding uit Egypte.

Een blij feest. Vol muziek en offers en offermaaltijden.

Een lang lint pelgrims trekt door Kanaän naar Jeruzalem en onderweg klinken de pelgrimslieiders uit het psalmenboek van David:

“Ik was verheugd, toen ik hoorde ‘We gaan naar het huis van de Heer’,
verheugd ben ik nu onze voeten staan binnen je poorten Jeruzalem”.

De blijdschap klonk over de velden vol graan. Tegen de bergen.

Na een mooi feest keren ze weer terug naar huis. Naar Nazareth.

Maar na een dag reizen merken Jozef en Maria, dat Jezus er niet is. En als ze gaan zoeken vinden ze hem niet in de groep. Ze gaan terug. Maar ze komen Jezus nergens tegen. Ze komen terug in Jeruzalem en ook daar zoeken ze zonder hem te vinden. Ze worden bang.

Dat valt op: Jozef en Maria zijn heel angstig. Angstig op zoek. Bezorgd.

Ja, en dat snap je als vader en moeder: als je kind drie dagen weg is, dan ga je van alles in je hoofd halen. Drie dagen! Wij hadden allang een Amber-alert laten uitgaan!

Daarnaast was er nog een groot gevaar: in Jeruzalem regeerde in die dagen een zoon van Herodes. Koning Archelaus. Zoon van Herodes de Grote. De wrede Herodes, die zo’n 12 jaar geleden in Bethlehem tientallen jongentjes had laten vermoorden. Omdat hij had gehoord dat de koning van de joden daar geboren was. En Herodes de grote duldde geen koning, die hem misschien van de troon zou stoten.

Jeruzalem was het hol van de draak.

Ze zeggen ook niet tegen elkaar: “Ach, die Jezus redt zich wel. Die komt wel thuis. Hij is de Zoon van God! Hij kan zo een leger engelen laten aanrukken als ze hem willen doden!”.

Nee, Jezus was een gewoon kind.

Snap je de grote angst van Jozef en Maria?

Na drie dagen zoeken vinden ze Jezus.

Bij de tempel.

Ze hebben misschien eerst gezocht op de markt of bij vrienden of op de plek van feest en muziek, waar ze die dagen veel waren.

Waar zoek je een jongen van 12 jaar!?!

Nou, niet zo gauw in de tempel of in de kerk. Op zijn kamer met een bijbeltje.

Eerder op het sportveld of achter de computer. Beetje Youtube-filmpjes kijken. Of gamen. Bij vrienden op het plein. Beetje dollen met de meiden. Oortjes in je oren om naar je eigen muziek te luisteren.

Waar zoek je een jongen van 12 jaar!?!

Ze vinden Jezus bij de tempel.

In gesprek met de leraren. Over de Bijbel.

We lezen dit stuk ook op catechisatie. En bijna alle kinderen zeiden: “Wat vreselijk braaf! Jezus was toch echt niet normaal!!”.

Het lijkt een anti-climax na zijn wonderlijke geboorte.

Maar: Jezus zelf reageert anders.

Hij ziet zijn angstige ouders bij hem komen en zegt: “Waarom hebben jullie mij gezocht? Wisten jullie niet dat ik natuurlijk hier, in de tempel, bij mijn Vader, zou zijn?!”.

Waarom hebben jullie mij gezocht?

Waarom zo lang zoeken naar een kind, dat gewoon thuis zit?

Je ziet Maria en Lukas bij elkaar zitten en samen terugkijken.

Maria ziet in gedachten de kleine Jezus nog zitten op dat grote tempelplein. Met al die gewichtige bijbelmannen eromheen. Zo diep in gesprek, dat Jezus alles om zich heen vergeten was. Zo hongerig naar uitleg en wijsheid, dat hij helemaal niet meer dacht aan de terugtocht. Zo thuis was hij. Ze weet het nog: "We begrepen hem toen niet, toen hij dat zei: "Ik moet toch bij mijn vader zijn?!! Bezig met wat mijn vader van mij wil?!!".

"Ik begreep dat toen niet. Net zoals ik het niet begreep, dat hij het hele land rondzwierf. Hij had geen eigen huis en geen vrouw en kinderen. Geen bedrijf. Hij sprak maar over het Koninkrijk van zijn Vader. Hij zich liet uitlachen. Bespotten. Hij liet zich gevangen nemen en aan een kruis slaan op de heuvel Golgotha. Ik had hem daar nooit gezocht. Ik heb het pas later begrepen. Na de opstanding".

Wat die kleine Jezus toen zei, op dat tempelplein, dat was zijn levensprogram. Het hart van zijn leven: Hij moest de wil van zijn Vader in de hemel doen. En daarom was Jezus zo bezig met die Schriften. Met zijn Bijbel. Daarom kon Jezus ook zo vaak uit de schriften citeren. De Schrift wees hem de weg. De weg naar Golgotha. Hij was het lam, dat op het Pesachfeest was geslacht. Jezus begreep dat toen al beter dan wij. "Ik heb de waarheid pas later gevonden", zegt Maria.

Zo is Jezus opgegroeid. Hij groeide op en groeide in wijsheid. Hij kwam steeds meer in de gunst bij God en bij de mensen.

Nee, Jezus was niet normaal.

Hij was de zoon van God. Alleen dat al.

Hij deed grote wonderen. Hij stierf onschuldig aan een kruis en stond op uit de dood.

Jezus is niet normaal. Hij was volkomen gericht op de wil van zijn Vader in de hemel. Zocht in de Schriften naar de weg voor zijn leven. En die weg leidde naar het kruis.

Hij was we mens als wij, maar hij was niet normaal.

Maar omdat hij dat allemaal deed, mag ik leven. Mag ik met mijn vrienden voetballen. Kan ik luisteren naar muziek. Kan ik met mijn vrienden dollen op het plein. Mag ik gamen en mooie boeken lezen. Kan ik dokter worden of onderwijzer. Mag ik liefhebben. Mag ik leven door het sterven heen. Door die kleine jongen op het tempelplein, bloeit het leven voor mij open.

Ten slotte: die kleine jongen op het tempelplein reikt je ook een vraag aan.

Hij vraagt: "Je mag leven door mijn liefde voor jou. Maar wat is nu het hart van jouw leven? Waar leef je voor? Wat doe je ermee?".

Ja, dat is misschien een lastige vraag: 'Wat is de zin van het leven?'

'Wat is de zin van mijn leven? Mijn levensprogram?'

Bij zo'n vraag denk je: 'Ja, ik wil graag de zin van het leven kennen. Maar: waar moet ik het antwoord zoeken?'

En mensen maken verre reizen. Lezen dikke boeken. Volgen dure studies.

Maar: misschien ligt het antwoord wel dichterbij.

Ligt het allang bij je thuis. Staat het gewoon in je bijbeltje.

Ja, dat is natuurlijk lastig. Want wil ik het daar wel vinden? Wil ik wel luisteren naar de stem van God? Moet ik dan niet heel veel opgeven? Wil ik Jezus wel volgen?

Je zoekt misschien wel, maar wil je ook vinden?

Kijk dan naar Jezus: door heel gewoon zijn Bijbel te lezen, vond hij de zin voor zijn leven. En wat is zijn leven bijzonder geworden voor onze wereld. Door zijn leven wordt zijn Vader ook onze Vader. Is er vergeving. Een weg naar het paradijs.

Het is misschien een plek waar je niet zo snel zult zoeken.

Maar is het wel de plek waar je zult vinden.

Amen.